

Arrest

nr. 191 772 van 8 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 24 juni 2015 België is binnengekomen, diende op 25 juni 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 6 april 2017 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 6 april 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 25/06/2015

Overdracht CGVS: 13/11/2015

U wordt gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 15 februari 2017 van 9u10 tot 12u45 (CGVS 1) en op 21 maart 2017 van 13u30 tot 14u12. U wordt telkens

bijgestaan door een Somali-tolk. Uw advocaten, respectievelijk meester X (CGVS 1) en meester X (CGVS 2), beiden loco voor meester X zijn gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U beweert over de Somalische nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit het Howl Wadag-district, Mogadishu, provincie Banadir, alwaar u van uw geboorte in 1980 tot uw vertrek in 2015 woont. In 2002 huwt u met uw man A.A., tegen de wil van uw familie in. Uw man is immers lid van de Habr Gedir-clan Guleed Cadde - Ayanle, een minderheid binnen de Ayr-subclan van Habr Gedir. Deze worden gediscrimineerd door de andere leden van de Ayr-clan. U bent zelf lid van de Sacad subclan van Habr Gedir. Jullie hebben al een relatie voor het huwelijk, uw man stelt dus voor om uw hand te vragen aan uw familie. Uw vader A.A.M.J. weigert het echter, nadat de mannelijke familieleden van uw man, op vraag van uw vader, naar uw huis gegaan zijn. Ze worden herkend als leden van de Guleed Cadde. Uw vader slaat u wanneer u stelt dat u van uw man houdt en u wilt huwen. U beslist in te gaan tegen de wil van uw mannelijke familieleden en huwt toch, met een smoes verlaat u uw ouderlijk huis. U doet een meher, verloving, met een macalin en twee getuigen. U verhuist binnen het district van de wijk Suuq Ariga naar de wijk Tokyo waar u sindsdien woont. Uw schoonvader A.A.S.A. wordt bedreigd door uw oom Al. en uw neven N.A. en Ah. Ze werken allen op Bakara, uw schoonvader verklaart er niets mee te maken te hebben, het huwelijk is jullie keuze. Dit alles gebeurt binnen de maand na uw huwelijk. Uw moeder H.I.G. vraagt inlichtingen aan uw schoonvader op Bakara en komt zo op bezoek. Door uw huwelijk loopt het huwelijk van uw ouders spaak en wanneer ze scheiden vertrekt uw moeder met uw broertje F. Wanneer uw grootmoeder overlijdt, komt uw moeder bij u en uw man inwonen. Uw moeder houdt uw familieleden op een afstand met hulp van haar broer J. U mag nooit in de buurt van uw mannelijke familieleden komen en dus draagt u om in de stad te gaan een boerka. U komt nooit meer rechtstreeks in contact met hen, tot uw vader ziek is in 2010 en u hem, samen met uw moeder, gaat bezoeken voor hij sterft. In 2010 verliest uw man zijn werk als chauffeur, jullie beginnen een theehuisje in de wijk, vier gronden van jullie eigen huis verwijderd en vlakbij de verlaten basis Cagadig. In 2015 wordt uw man tweemaal gebeld door Al Shabab, de derde keer dat ze contact nemen wordt hij vermoord. Jullie theehuisje wordt namelijk aangevallen op 4 april 2015, hierbij komen uw schoonzus H., die op bezoek is, uw man en uw moeder om het leven. U weet niet waarom uw man bedreigd wordt, u weet wel dat een andere man, A.D., interesse heeft in het pand, u weet niet of de bedreigingen van deze man of van Al Shabab komen. U gaat in een rouwproces, van 4 maand en 10 dagen en u sluit de theewinkel. Na 15 dagen wordt u gebeld, er wordt u gezegd dat uw man koppig geweest is, u uw winkel moet heropenen en met hen moet samenwerken. U besluit Somalië, op 25 mei 2015, te verlaten nadat u een tijdlang onderduikt in het Wardigley-district, u reist via Turkije, met het vliegtuig, naar België waar u op 26 juni 2015 aankomt en asiel aanvraagt. Uw elf kinderen zijn ondertussen verdeeld tussen uw schoonzus N.A., uw vriendin H.A. en een koranleerkracht A.G. in Mogadishu.

U dient een doktersattest (dr. C.) in (dd. 20.09.2016), een kopie van een geboorte-attest (dd. 10.08.1982), een lidkaart van GAMS (dd. 22.12.2016), een attest en een voorschrift van dr. L. (19.06.2016) en drie attesten van psychotherapeute A. P. van het centrum Exil (dd. 10.02.2017, 23.02.2017, 18.03.2017). Daarnaast dient u voor uw kinderen A.C.A., I.C.A., Z.C.A., C.C.A., H.C.A. en N.C.A. kopieën van geboorte-attesten in (dd. 16.03.2017) en foto's van uw kinderen voor gebouwen.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 1 pp. 3-4) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan

subsidiare bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiare bescherming.

Het CGVS kan geen geloof hechten aan de door u beweerde recente herkomst uit Mogadishu en bijgevolg dus ook niet aan uw asielmotieven, zoals hieronder uitgebreid besproken wordt. U krijgt verschillende malen de kans om een inzicht te geven in uw werkelijke recente herkomst, of om eerlijk te zijn over wat u daadwerkelijk overkomen is (bijvoorbeeld: CGVS 1 p. 8, p. 19, p. 21, p. 35, p. 37), maar u verzaakt hieraan. Gedurende uw gehoren op het CGVS blijft u erg vaag over het leven, en dan vooral uw persoonlijke leven, in het laatste decennium in Mogadishu. Het CGVS kan niet anders dan vaststellen dat u ontwijkend antwoordt en niet verder raakt dan het opsommen van algemene feiten over Mogadishu waarvan weinig recent te noemen zijn. Hieruit blijkt een totale ontkoppeling tussen uw persoonlijke leven en de beperkte kennis die u van Mogadishu heeft in het laatste decennium.

Vooreerst, wanneer u gevraagd wordt naar de "grootste gevechten" in alle jaren dat u in Howl Wadag, Mogadishu woont, houdt u het erg vaag op "veel gevechten, ik ben ongeschoold, maar heel veel problemen zijn er geweest" (CGVS 1 p. 5). Wanneer u er op gewezen wordt dat u niet gevraagd wordt naar een uitgebreide politieke uitleg, maar naar wat u gezien heeft, stelt u, erg opmerkelijk, het volgende: "Het ergste wat ik had meegemaakt, was op het moment dat je ergens liep kwamen mensen uit een gang, dieven, ze namen je telefoon af, de dag nadien werd die naar de markt gebracht, dat vond ik vreemd. (CGVS 1 p. 5)" Los van het vage karakter, is het natuurlijk vreemd dat iemand die beweert door haar familie verstoten te zijn en haar man, haar moeder en haar schoonzus verloren te hebben door een conflict met Al Shabab (bijvoorbeeld: CGVS 1 pp. 9-10), deze toch eerder anekdotische gebeurtenis zou aanhalen. Dit toont op zich al de geringe geloofwaardigheid van uw asielmotieven aan. Echter, u krijgt de kans om zich te herpakken, met meer gerichte vragen, zo wordt u gevraagd of er dan een moment geweest is waarop veel mensen uw buurt in Mogadishu ontvlucht hebben, opnieuw stelt u, erg vaag, "tijdens de oorlog". U wordt gevraagd welke oorlog u dan wel bedoelt, waarop u enkel stelt "de grote ontploffingen", waarbij mensen ofwel wegvluchten ofwel zich schuilhouden. Hierop wordt gepolst naar de plaats van de ontploffingen, u zegt hierop enkel "bommen". Er wordt u dan maar gevraagd wie de oorsprong van deze bommen dan wel is, waarop het heeft over aanslagen "door de clanconflicten". Het is opmerkelijk dat u clanconflicten vaak (CGVS 1 p. 6, p. 22, p. 35) aanhaalt, en dat u hieraan duidelijk een voorrang lijkt te geven in vergelijking tot recente gebeurtenissen. Terwijl uit de COI van het CGVS blijkt dat deze conflicten eerder een beperkte rol spelen in het laatste decennium (zie kopie administratief dossier). Een situering in tijd lukt u niet omtrent deze ontploffingen, u stelt tot tweemaal dat u zich geen data herinnert of geen datum weet (CGVS 1 p. 6). Het CGVS stelt hier vast dat u zich aan een procedé van terugkaatsen van vragen en ontwijken van duidelijke antwoorden houdt. Het laatste grote conflict kan u niet situeren, u heeft het, vaagweg, over dat de grootste problemen in de tijd van de krijgsheren zijn. Opnieuw, is dit een vreemde ontkoppeling voor iemand die beweert zelf vervolgd te zijn, recent, door Al Shabab (bijvoorbeeld: CGVS 1 pp. 26-29). U wordt er op gewezen dat de zware conflicten tussen de krijgsheren al van erg lang geleden dateren, namelijk van meer dan tien jaar terug (zie kopie informatie administratief dossier). Waarop u stelt dat er ook de Unie van de Islamitische Rechtbanken is, u weet echter niet wanneer (CGVS 1 p. 6). Aangezien u beweert geen data te kunnen reproduceren, krijgt u de kans de link met uw eigen leven te leggen, er wordt gesteld dat u weet dat u in 2002 gehuwd bent (CGVS 1 p. 5) en er wordt u dan ook gevraagd of u, weet of de Unie van Islamitische Rechtbanken lang na uw huwelijk de macht overgenomen heeft, u kan hier echter niet op antwoorden (CGVS 1 p. 6). Ook hier toont u duidelijk de ontkoppeling van uw theoretische kennis en uw eigen leven aan. Aangezien het CGVS u heel veel kansen geeft om uw recente herkomst aan te tonen kan u wel wat theoretische kennis ten toon spreiden, zoals eerder al gesteld komt deze nooit spontaan, maar na het veelvuldig herhalen van vragen.

U blijkt twee krijgsheren te kennen Mohamed Qanyare Afrah en Abdi Qaydid (CGVS 1 p. 7), het puur kunnen reproduceren van twee namen bewijst echter geenszins uw recente herkomst uit Mogadishu. Beide heren zijn immers al jaren lang geen belangrijke figuren meer in Mogadishu. Meer nog, Qanyare

Afrah blijkt in 2007, toch al 10 jaar geleden, akkoord gegaan te zijn met ontwapening voor een post in de Transitional Federal Government (TFG) en erna van het toneel verdwenen te zijn. Zo blijkt ook Abdi Qaydid al jaren niet meer politiek actief in Mogadishu, hij speelt al lang een rol in de noordelijke staat Galmudug (zie kopie informatie administratief dossier). Dit geldt ook voor de naam die u geeft van de leider van de Islamitische Rechtbanken, namelijk Sheikh Sharif (CGVS 1 p. 21), voor Al Shabab haalt u echter Hassan Dahir Aweys aan als hoofdleider. Deze blijkt echter de leider van Hizbul Islam te zijn, een beweging die al jaren niet meer bestaat (zie COI administratief dossier). Tevens blijkt u de huidige districtscommissaris van Howl Wadag te kennen (CGVS 1 p. 37), maar kan u voor de tien jaar tussen de Islamitische Rechtbanken en het huidige bewind amper concrete informatie, gelinkt aan uw eigen leven, geven.

Er wordt u dan ook gevraagd hoe het komt dat de Islamitische Rechtbanken niet meer in Mogadishu zijn, deze vraag is niet letterlijk genoeg, u vraagt om te herhalen, dus er wordt u gevraagd wie dan de Islamitische Rechtbanken verdreven heeft, waarop u vaagweg stelt "de regering", pas wanneer u gevraagd wordt of ze dit alleen deden, stelt u AMISOM met hen vocht (CGVS 1 pp. 8-9). (...) Bovendien werkte de TFG toen samen met de Ethiopische Troepen die erg zwaar gevochten hebben in Mogadishu. Ethiopië voegt zich pas in het jaar 2014 bij AMISOM (zie informatie administratief dossier), het is dus uiterst vreemd dat u eerder AMISOM, die toen een erg beperkte rol gespeeld heeft, dan Ethiopië zou vermelden. Bij confrontatie hiermee stelt u dat "de Ethiopiërs daar gekomen waren en weggedreven waren" (CGVS 1 p. 8). U wordt er op gewezen dat u duidelijker zal moeten zijn, waarop u, opmerkelijk stelt dat nadat de krijgsheren weggedreven zijn, Al Shabab "daar" gekomen is. Hier laat u de periode van de Islamitische Rechtbanken en de jarenlange Ethiopische bezitting gewoon weg. Verder wordt u nogmaals gevraagd wie dan de macht gehad heeft tussen de Islamitische Rechtbanken en Al Shabab, eerst ontwijkt u de vraag verschillende malen, dan stelt u dat de krijgsheren worden verdreven, en dan Hizbul Islam "nee de Islamitische Rechtbanken", de macht gehad hebben (CGVS 1 pp. 35-36). Er wordt u nochtans naar de machthebbers na de Islamitische Rechtbanken gevraagd. U moet er zelf op gewezen worden dat de Ethiopiërs in die periode Mogadishu veroverd hebben, waarop u dit linkt aan Abdullahi Yusuf en stelt dat de Ethiopiërs Hizbul Islam en Al Shabab hebben verdreven, nochtans gaat het hier over de Islamitische Rechtbanken. Ook hier kan u dus geen spontane antwoorden geven, nochtans was u volgens uw verklaringen op dat moment in Mogadishu. Het CGVS beschikt over de informatie dat door de Ethiopische interventie maar liefst 400 000 mensen gevlucht zijn uit Mogadishu en er honderden burgerdoden vielen (zie kopie informatie administratief dossier). Los van deze feiten, kan u geen enkele link met uw eigen leven leggen, u wordt er op gewezen dat u erg vaag blijft voor iemand die daar op dat moment aanwezig is, dat de natuur van deze gevechten er dermate zwaar is dat u daar op zijn minst spontaan over zou moeten kunnen vertellen (CGVS 1 p. 8). Uw enige antwoord is dat u de krijgsheren wel vermeld heeft. U blijft er bij dat bommen en conflicten vooral door de clan komen (CGVS 1 p. 35). Over Bakara, belangrijk in uw eigen leefwereld, u gaat er namelijk producten voor de theewinkel halen gedurende vijf jaar (CGVS 1 p. 24) stelt u aanvankelijk dat u "niet kan weten welke milities er de macht hebben. Wanneer u een kans krijgt stelt u dat Hizbul Islam en Al Shabab er gevochten hebben. In dit verband is het vreemd dat u niet weet dat Aweys leider is geweest van Hizbul Islam en niet van Al Shabab (CGVS 1 p. 22). Over district kan u, buiten een bekende aanslag op Bakara, volgens de COI vindt deze al in 2010 plaats, niets concreet aanhalen, u stelt enkel dat er "elke keer mensen vermoord worden" (CGVS 1 p. 21). Nadien zijn er nog erg veel zaken op Bakara gebeurd. Gezien zowel uw familie als uw schoonfamilie, uw man is zelfs jarenlang chauffeur vanuit Bakara (CGVS 1 p. 14, pp. 16-17), er werken en u er zelf gaat voor de bevoorrading van uw eigen theehuis gedurende vijf jaar (CGVS 1 p. 24) zou u meer feiten moeten kunnen aanhalen. Zo is er in die periode bijvoorbeeld nog een Ahlu Sunna-official vermoord op de markt in 2015, is er nog een zware explosie geweest in 2013 en is Bakara gedurende jaren het strijdtoneel tussen Al Shabab en AMISOM geweest (zie COI administratief dossier). Gezien deze plaats zo dicht bij uw eigen leefwereld staat zou u het hier veel concreter moeten kunnen over hebben. U maakt dan ook niet aannemelijk recent in het district Howl Wadag geleefd te hebben. Zo stelt ook u dat u uw wijk "heel goed" kent (CGVS 1 p. 36) en dat er u vragen mogen gesteld worden, dit nadat u al uitgebreid de kans kreeg om aan te tonen dat u in Mogadishu gewoond heeft. Bijvoorbeeld, wanneer u gevraagd wordt naar een plaats die in de afgelopen 15 jaar erg veranderd is in uw wijk, haalt u de Tanaad Pharmacy aan. U krijgt de kans om het hierover te hebben, opnieuw blijft u vaag, u stelt gewoon dat hij vernield is, daarna dat de eigenaar bij "de oorlogen" gevlucht is, wanneer u gevraagd wordt wie de apotheek vernield heeft, stelt u "de explosieven".

Pas wanneer u dan nogmaals de vraag krijgt stelt u dat het gebouw vernield is in de oorlog tussen de Islamitische Rechtbanken en de krijgsheren, alweer jaren geleden dus (CGVS 1 pp. 34-35).

U blijft sinds uw huwelijk, in 2002, altijd in de wijk Tokyo van het Howl Wadag-district wonen (CGVS 1 p. 5). Dit is in hetzelfde district als waar uw vader woont, die u verstoten heeft, en in hetzelfde district als Bakara, waar uw oom en neven werken die u bedreigen (CGVS 1 p. 5, pp. 14-15). Er wordt u gevraagd waarom u niet met uw man Ahmed elders in Mogadishu gaat wonen. Hieruit blijkt enerzijds uw ontwijkende karakter van antwoorden omtrent uw herkomst en anderzijds de manier waarop u de verantwoordelijkheid altijd van zich afschuift. "Waarom gaat u dan niet in een ander district wonen? Mijn man woonde daar. Maar als u die problemen heeft is het voor uw man toch niet zo moeilijk om elders in Mogadishu te gaan wonen? Hij moest daar toch werken. Wat was zijn werk? Een chauffeur toen Zijn route? Hij was de chauffeur van de auto's die tussen Bakara en Sanaah Howl Wadag Wardigley reden. Dan kan hij toch even goed in Wardigley wonen? Hoe? Hij is een chauffeur en hij doet een route, dan kan hij even goed in Wardigley gaan wonen? Ik heb het niet voorgesteld dat we zouden verhuizen, ik was het eens met wat hij had geregeld voor mij. (CGVS 1 pp. 14-15)." Hieruit blijkt dat u geen enkele verantwoordelijkheid opneemt over uw woonplaats in Mogadishu, hoewel u degene bent die op dat moment bedreigd wordt door haar familie. Dit plaatst ernstige twijfels bij dit asielmotief, maar ook bij uw recente herkomst op zich. U beschikt dus over een vage algemene kennis omtrent gebeurtenissen in Mogadishu, maar aan stellen hoe uw leven daardoor beïnvloed wordt raakt u niet toe. Opmerkelijk is het dat u uw positie van vrouw zelf in de verf zet maar dat u dan niet kan uitleggen hoe het leven van een vrouw als u is in Mogadishu. Zo, blijkt dat u 11 kinderen op 10 jaar krijgt (zie administratief dossier). In een Mogadishu dat door conflicten verscheurd wordt is dit op zijn minst een opmerkelijk feit te noemen en moet u dus kunnen aantonen hoe u, en uw kinderen, dit beleefd hebben. U stelt dat al uw kinderen, thuis geboren zijn, met een vroedvrouw (CGVS 1 p. 27). U krijgt hier, erg uitgebreid, de kans om linken te leggen tussen uw eigen familiale situatie en de veiligheidssituatie. Wanneer het gevraagd wordt hoe dit voor u is, stelt u enkel "Mijn man was aanwezig, elke keer kort na de bevalling was ik weer zwanger", deze opeenvolging van zwangerschappen en bevallingen kan u echter niet linken met de toestand in Mogadishu dan. U wordt er op gewezen dat u, als ongeschoolde, hier toch over moet kunnen vertellen, over wat u gezien heeft, dat dit net makkelijker zou moeten zijn dan het hebben van theoretisch politieke kennis. Hierop stelt u dat u vragen gesteld mogen worden over Mogadishu, over de wijken (CGVS 1 p. 18). Hieruit blijkt dat u een ingestudeerde kennis ten toon wil spreiden, eerder dan wil aantonen hoe het leven voor iemand, in uw erg specifieke situatie, dan in Mogadishu wel is. De vraag over hoe dit uw leven beïnvloedt wordt u maar liefst zes maal gesteld. U raakt niet verder dan het afwimpelen van de verantwoordelijkheid, u stelt dat mannen werken en vrouwen in Somalië huisvrouwen zijn, tenzij er iets ernstig is, u stelt dat vrouwen thuis moeten blijven en voor het gezin moet zorgen. Uiteindelijk stelt u dat u bij de gevechten vlucht naar de "verdiepingshuizen". Wanneer u gevraagd wordt wat u concreet dan voelt bij die gevechten, stelt u enkel vaagweg "veel problemen", ook hieruit blijkt dat u dit niet daadwerkelijk beleefd heeft. Hoewel u dan wel piekert over de toekomst en de veiligheid, vlucht u niet weg uit Mogadishu, omdat "u niemand heeft", nochtans bent u gehuwd. Uw man is verantwoordelijk volgens u en omdat bij Somaliërs mannen machtiger zijn, deed u wat hij wilde en vluchtten jullie niet (CGVS 1, p. 19). Het is al vreemd dat een familie vader zijn eigen gezin niet in veiligheid zou willen brengen, zonder dat u ook maar enige concrete verklaring heeft. Hierop wordt u er op gewezen dat u zelf voor deze man gekozen heeft, hiermee tegen de wil van uw eigen vader ingegaan bent, en dat dit volgens u zware gevolgen gehad heeft voor u. Dit toont dat u op zijn minst blij geeft van enige onafhankelijkheid ten opzichte van mannen en hierdoor ook verantwoordelijkheid draagt in dit soort beslissingen en in de opvoeding en veiligheid van uw kinderen. Het lijkt er sterk op dat u uw profiel als ongeschoolde vrouw enkel wil uitspelen om beperkte kennis te verantwoorden maar dat u tegelijk niet aannemelijk kunt maken dat u daadwerkelijk een ongeschoolde vrouw met elf kinderen in Mogadishu geweest bent. Het blijkt eerder een excuus om niet te moeten antwoorden op concrete vragen over uw eigen leven. De twijfels die er zijn omtrent uw herkomst worden veelvuldig geuit. U krijgt hier dan ook de kans om de waarheid te vertellen omtrent uw recente herkomst, maar u blijft herhalen dat u uit Hamar, provincie Banadir komt (CGVS 1 pp. 18-19). Wanneer er terug naar uw leven gekoppeld wordt en naar de geboortes van uw kinderen kan u bij geen enkel aangehaalde geboorte een machthebber aanhalen op dat moment (CGVS 1 pp. 19-20). U strooit weer zand in de ogen door te stellen dat u zich geen data herinnert, u wordt er op attent gemaakt dat de protection officer de moeite neemt om met u, in uw eigen leven, aan te tonen dat u recent uit Mogadishu komt, omdat de gebeurtenissen aldaar een rechtstreekse invloed hebben op uw overleven en dat van uw kinderen. U krijgt nog een kans, er wordt u gevraagd van wie u bevalt tijdens de Ethiopische Interventie, waarop u stelt dat u "zwanger was", maar u wordt er op gewezen dat u in die periode, naar uw eigen zeggen, altijd zwanger bent. Dus u krijgt de kans het weer te hebben over een concrete geboorte. Over uw jongste zoon stelt u dan het volgende (CGVS 1 p. 20); "Wie had de macht toen uw jongste zoontje geboren is? De regering. Hoe lang hadden ze al de macht? De regering? Ja? Dat weet ik niet, maar zij toen. Kan u me dan zeggen welk van uw kinderen ongeveer geboren is toen zij de macht overnamen? Veel mannen zijn bij de overheid geweest, maar ik herinner het me niet. Wie had de macht

voor de regering? Was er oorlog Maar tussen wie? Laatste keer net voor de regering was al shabab weggedreven Hoe lang had al shabab de macht? Welke van uw kinderen zijn geboren onder al shabab? Ze hebben maar een korte periode de macht gehad zes maanden of vijf maanden , Al shabab was er al, maar ze hebben alleen maar de controle van de stad gehad voor een korte periode. Dan echt echt, maar al shabab was er al voorheen. “ Ook hier valt weer het extreem vage karakter op, nochtans hebben de machthebbers in uw district rechtstreekse invloed op uw situatie en vooral op die van uw kinderen.

Zoals al gesteld probeert u uw profiel van ongeschoolde vrouw te gebruiken om de enorme hiaten in uw verklaringen omtrent uw herkomst te verbergen. Om te verklaren dat u geen linken kan leggen, gaat u echter over tot het vreemde argument dat uw situatie niet goed is, dat u 4 maand en tien dagen een doek moet dragen en dat, omdat u geen haarolie mag gebruiken, al uw haar uitgevallen is. Zo lijkt u te suggereren dat uw geheugen slecht is doordat u uw haar verliest (CGVS 1 p. 20). Nochtans blijkt dit voor uw rouw te zijn, een rouwperiode die u situeert in 2015 (CGVS 1 p. 10) en dus geenszins met de Ethiopische Interventie linkt of met de tijd dat de regering terug aan de macht komt. U houdt er ook consequent aan vast dat u zich geen datums herinnert (CGVS 1 p. 6, p. 10, p. 20) en dat u niet kan rekenen (CGVS 1 p. 20). Terwijl u verder alle data in uw asielmotieven en uw vertrekdata mooi ten berde kan brengen (CGVS 1 p. 4, p. 19, p. 28). Wanneer u hierop gewezen wordt stelt u net dat u wel kan tellen in het rouwproces en daardoor deze datums wel weet (CGVS 1 p. 29, p. 10). Zo gebruikt u hetzelfde argument, namelijk de rouw, enerzijds om te verantwoorden waarom u amper iets kan vertellen over uw eigen leven gedurende tien jaar en anderzijds om te verantwoorden waarom u bepaalde zaken, die gemakkelijk in te studeren zijn, dan weer wel weet. Bovendien vallen zelfs over dit door u zelf omschreven rouwproces twijfels te uiten; “Dus als ik kijk op de foto over uw aankomst in België heeft u die doek aan? Nee, toen ze de foto maakten moest ik het weghalen Maar u was uw haar verloren door die doek? Ja Toon foto, u heeft precies niet veel haarverlies? Bepaalde plekken, het was niet dat al mijn haren. (CGVS 1 p. 29)”. Alweer ontwijkt u de verantwoordelijkheid voor uw eigen verklaringen, en als blijkt dat u niet daadwerkelijk in de rouw bent op dit moment, doet dit ook afbreuk aan de dood van uw familieleden en bijgevolg dus aan uw asielmotieven.

Er zijn bovendien ernstige vraagtekens te plaatsen bij het theehuis dat u beweert te hebben, ook dit is zowel voor uw leven in Mogadishu als voor uw asielmotieven belangrijk. U begint een theehuis omdat uw man zijn werk verliest (CGVS 1 p. 23), ook al bent u zwanger op dat moment en stelt u eerder dat vrouwen niet werken, moet u toch in deze periode, in riskante omstandigheden, koken in het theehuis en op en af naar onder meer Bakara (CGVS 1 p. 24). Uw theehuis bevindt zich ook in Tokyo. Zo stelt u dat de Cagadig-basis, nooit in gebruik is geweest in de vijf jaar dat u en uw man er naast een theehuis gehad hebben, dat ze niet opgebouwd is, maar dat het een vluchtelingenkamp is (CGVS p. 11, p. 22-23). Later stelt u echter, opmerkelijk, dat de basis wel geopend is terwijl u er een theehuis heeft (CGVS 1 p. 29). Hierop volgt het volgende, veelzeggende, citaat; “Mensen die geen gewone burgers zijn? Voorheen gewone burgers, maar nadat die cagadiig-basis geopend was kwamen de agenten. U heeft daarnet gezegd dat in al die tijd dat u de winkel had, deze basis niet opgebouwd was en er mensen woonden. Vroeger woonden er gewoon mensen, nadat ik het drie jaar had, was de basis geopend. Dat is iets anders dan wat u eerder zei, ik vroeg u wie daar was, en u zei dat het niet gebouwd was 5 jaar was het niet opgebouwd, ik had een theehuis die jaren Maar u heeft die winkel maar 5 jaar gehad? Ik heb 5 jaar die winkel gehad, basis was niet open er woonden mensen. Nu zegt u dus weer iets anders? Nee, ik had mijn theehuis, toen die basis Cagadig geopend werd. Dus u heeft 5 jaar dat theehuis zonder dat de basis open was, dan zegt u na drie jaar wel open, dus hoe begrijp ik dat dan, u heeft 8 jaar een winkel? Nee, ik heb het theehuis vijf jaar gehad, cagadig is niet zo lang geleden geopend.” (CGVS pp. 29-30). U past dus contant uw verklaringen aan, nochtans gaat dit om uw eigen leef- én werkomgeving. Het bestaan van uw theehuis hangt af van de bewoners van de buurt. Hieruit blijkt duidelijk dat u geen werkelijke inschatting van de opening, noch van uw eigen theehuis, noch van deze nabijgelegen basis kan maken. Ook over klanten blijft u erg oppervlakkig (CGVS 1 p. 24, pp.29-30). U kan de naam van één klant aanhalen, Q., echter over wie dan concreet in dat vluchtelingenkamp in de basis gewoond heeft raakt u niet verder dan “vrouwen en kinderen”, van een “mengeling van clans, maar vooral Murursade”, zonder ook maar enig detail te geven, hoewel u daar uitgebreid de kans toe krijgt (CGVS 1 p. 30). Pas wanneer u er zelf op gewezen wordt dat deze basis er is, valt het u te binnen dat de agenten van de basis uw klanten zijn (CGVS 1 p. 29, p.31). Dit is uiterst ongeloofwaardig voor iemand die vijf jaar lang een theehuis uitgebaat zou hebben.

Ook omtrent de winst die jullie maken, en waarvan u en uw familie dus leven, heeft u de grootste moeite om het uiteen te zetten (CGVS 1 p. 25). Bovendien stelt u eerst dat u ingrediënten koopt op Bakara (CGVS 1 p. 24), dan dat u ze in de wijk koopt en dan bij confrontatie direct weer op Bakara, waar u bijvoorbeeld gehakt en uien koopt (CGVS 1 p. 33). Dit alles toont aan dat ernstig kan getwijfeld worden

aan uw bewering dat u een theehuis gehad heeft in deze buurt, waardoor uw asielmotieven vervallen en waardoor ook uw recente herkomst verder ongeloofwaardig gemaakt wordt. Gezien het niet geloofwaardig is dat u dit theehuis gehad heeft, met uw man, zijn bijgevolg ook de vervolgingsfeiten aldaar niet geloofwaardig te noemen. Hierbij haalt het CGVS ook het vage karakter van deze asielmotieven aan, u weet geen specifieke reden voor de bedreiging door Al Shabab van uw man, u heeft het eerder over bedreiging door iemand die het pand wil overnemen (CGVS 1 p. 28). U stelt letterlijk dat u niet in detail bevraagd bent geweest en dus krijgt u de kans om wel meer details te geven, waarop u enkel stelt, zonder enig detail: "Mijn man was vermoord, ze benaderden me 15 dagen later, ik dacht eerst, gewoon sluiten, in orde, maar dus niet Wat is hier nu een detail aan dat u nog niet heeft verteld? Ze hadden mijn man vermoord, ik dacht dat het afgelopen, was, ze waren op zoek naar mij, dat is de reden waarvoor ik mijn kinderen moest achterlaten, ik zou niet weten waar ze zijn. (CGVS 1 p. 32)" Ook hier overstijgt u dus de vage stellingen niet.

Ook over de omstandigheden van uw verboden huwelijk, waardoor u verstoten bent (CGVS 1 pp. 3-4). blijft u erg vaag en gaat u over tot tegenstrijdige verklaringen. Uw man is lid van de foute clan voor een huwelijk. Volgens u gaat het om Guleed Cadde - Ayanle, een minderheid binnen de Habr Gedir, Ayr, die door hen gediscrimineerd worden, nochtans is uw eigen familie Sacad, een andere subclan en kan u niet duidelijk stellen waarom zij dan problemen met uw man en diens familie gehad zouden hebben. "Maar u bent zelf Sacad en geen Ayr, dus waarom discrimineert uw Sacad familie dan de Guleed Cadde? Ik deed dat niet persoonlijk, ik ben zelf gehuwd geweest, maar Somaliërs doen het, maar ik heb zelf niets persoonlijk gezegd Ik heb het over uw familie, u stelt dat u om deze reden verstoten bent, dan moet u dat wel wat beter kunnen vertellen. Hoe ze mij verstoten hebben bedoelt u? (CGVS 1 p. 11)" Ook hier ontwijkt u weer alle vragen en maakt u een ontkoppeling door het over de algemene situatie en niet uw familiale situatie te hebben. U stelt dat u geen arroz, huwelijksfeest, gehouden heeft (CGVS 1 p. 13), terwijl u verderop net stelt dat u uw moeder terugziet, een maand na uw arroz (CGVS 1 p. 33). U houdt een meher, verloving, maar u weet niet hoe de getuigen heten (CGVS 1 p. 13), nochtans is dit een bepalend moment in uw leven. Al uw problemen met uw huwelijk situeert u overigens binnen de maand na uw huwelijk, in 2002. U wordt er dan ook verschillende malen op gewezen dat dit 15 jaar geleden is en dat u nadien niets concreet kan stellen (CGVS 1 pp. 13-14, pp. 33-34), waarop u bijvoorbeeld enkel vaagweg stelt dat u niet meer naar uw ouderlijk huis gegaan bent. Toch bevinden al deze actoren, namelijk uw vader, uw oom en uw neven, zich in uw district. Zo blijkt u uw vader zelfs te gaan bezoeken wanneer hij ziek is, en dit samen met uw moeder (CGVS 1 p. 11). Zo blijkt tevens dat uw moeder bij u inwoont (CGVS 1 p. 16) nadat ze van uw vader scheidt en zij en haar broer J. (CGVS 1 pp. 33-34) u altijd beschermen. Uw neven en oom die u bedreigen werken op Bakara (CGVS 1 pp. 14-16), toch beweert u daar altijd te gaan, uw enige verklaring is, vaagweg, dat u een boerka draagt (CGVS 1 p.15, p. 34). Dit alles is dermate vaag te noemen dat ook hier geen geloof aan gehecht kan worden.

Kortom, zowel uw recente herkomst als uw asielmotieven op zich zijn niet geloofwaardig te noemen.

Over het attest dat u indient over uw littekens stelt het CGVS dat er nergens enige uitspraak over de oorsprong van deze littekens gedaan wordt. Over uw lidkaart van GAMS stelt het CGVS dat het niet in twijfel trekt dat u lid bent van deze beweging. Over uw Somalisch geboorte-attest kan het CGVS stellen dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de bewijswaarde van Somalische documenten (zie COI administratief dossier). Ditzelfde geldt voor de geboorte-attesten van uw kinderen die u afgeleverd zijn op dd. 16.03.2017, dus na uw eerste gehoor op 8 februari 2017, en u pas via uw advocate indient op 29.03.2017 (zie administratief dossier), bovendien merkt het CGVS op dat het maar om een deel van uw kinderen gaat terwijl u beweert dat al uw kinderen in Mogadishu geboren zijn (CGVS 1 p.27). Over de foto's, die tevens nagestuurd worden door uw advocate, en video's die u op een mobiele telefoon toont tijdens het gehoor en waarvan u stelt dat het uw kinderen voor bekende monumenten in Mogadishu zijn, merkt het CGVS op dat niets uitwijst dat het om uw kinderen gaat en dat u er bijkomend op gewezen wordt, dat zelfs als het uw kinderen zijn, dit in niets aantoonst dat u zelf recent in Mogadishu gewoond heeft (CGVS 2 p. 4). Over de drie attesten (dd. 10.02.2017, 23.02.2017, 18.03.2017, zie administratief dossier) die u indient van de psychotherapeute A.P. merkt het CGVS ten eerste op dat de drie, summiere, attesten niet zijn opgesteld door een gespecialiseerde psychiater-arts, maar door een psychotherapeut en dat er uit geen enkel van de drie attesten blijkt op welke manier u behandeld wordt tijdens de consultaties en dat het bijgevolg dus niet om een uitgebreid psychiatrisch verslag gaat.

Wanneer u gevraagd wordt waarom u naar mevrouw Peeters gaat, stelt u, in eigen woorden "Ik heb last van slapeloosheid, ik pieker over mijn kinderen en de problemen die ik heb meegemaakt en de moord op mijn man (CGVS 1 p. 9)". Opmerkelijk is dat er in het attest op dd. 23.02.2017 vermeld wordt dat u seksuele agressie ondergaan heeft in "het land". Echter wanneer u de kans krijgt hierover te spreken, stelt u verschillende malen dat dit nooit gebeurd is (CGVS 2 pp. 4-6). U stelt letterlijk dat u nooit op

eendere manier geforceerd bent en dat u nooit verkracht bent, en dat u enkel met uw man geweest bent. Nochtans wordt u de ruimte gelaten om er vrij over te vertellen, u wordt er telkenmale er op gewezen dat het gehoor vertrouwelijk is en dat u zich niet geremd moet voelen om uw problemen ten berde te brengen (CGVS 1 p. 4, CGVS 2 p. 6). Dit plaatst natuurlijk ernstige twijfels bij de betrouwbaarheid van de inhoud van alle drie de attesten. Zo is het opmerkelijk dat u tijdens uw tweede gehoor (op 22.03.2017) zelf verklaart dat u na het eerste gehoor (op 15.02.2017) één keer naar uw psychotherapeute geweest bent (CGVS 2 p.4), wanneer u er op gewezen wordt dat u na het eerste gehoor nog twee attesten bekomen hebt, stelt u dat u niet meer weet of u één of twee keer ging, maar dat vorige vrijdag – ergo 18.03.2017- zeker is (CGVS 2 p. 4). In het eerste attest (10.02.2017) wordt enkel gewag gemaakt over slaapproblemen, controleverlies, angsten, geheugenproblemen en algehele tristesse omwille van het missen van uw kinderen. In het tweede attest (23.02.2017) wordt dus (volgens u ten onrechte) gesteld dat u seksueel misbruikt bent (cf. supra) en dat u uw land ontvlucht heeft omdat uw familie uw man niet aanvaard. Daarnaast gaat het ook om uw asielmotieven aangaande Al Shabab, namelijk dat uw familie voor uw ogen vermoord zou zijn. Ook hier gaat het opnieuw over het gemis van uw kinderen. Ook uw gynaecologische problemen worden er in vermeld. Hieromtrent dient u trouwens twee medische documenten in (voorschrift Dr. L. en attest consult Dr L., uit deze blijkt dat u los van een crème niet behandeld wordt. Iets wat u zelf bevestigt (CGVS 1 p.18).

Er wordt in het tweede attest (23.02.2017) vermeld dat u vermijdt om deze moeilijke momenten in uw leven te herbeleven, nochtans stelt u zelf, dat uw problemen nooit kan vergeten omdat u ze meegemaakt heeft (CGVS 2 p. 4). Bovendien, gezien u zelf beweert dat u nooit verkracht bent geweest, kunnen er dus ook twijfels geuit worden bij de andere gebeurtenissen die in dit attest vermeld worden en ondersteunt deze vermelding, bijgevolg, geenszins de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Tot slot, volgt er ook nog een derde attest van de vrijdag voor het tweede gehoor, namelijk 18.03.2017, ook hier wordt er gewag gemaakt van uw moeite met uw emoties, de controle hiervan, uw schuldgevoel en het gemis van uw kinderen. Seksuele agressie wordt hier nergens meer vermeld. Echter, er wordt letterlijk gesteld dat u grote moeite heeft met het onthouden van cijfers en datums, dit ten gevolge van niet geschoold zijn en uw huidige bezorgdheden. Gedurende uw gehoren wordt u er verschillende malen op gewezen dat u net wel specifieke datums omtrent uw asielmotieven én ingestudeerde kennis, zoals de naam van een districtscommissaris, kan geven (CGVS 1 p. 19, p. 28, p. 37, CGVS 2 p. 4). Hieruit blijkt dat uw geheugenproblemen op zijn minst erg selectief te noemen zijn, bovendien komt dit attest, met deze letterlijke vermelding over geheugenproblemen, er pas nadat u uitgebreid geconfronteerd bent met de bizarre manier waarop u uw geheugenproblemen inroept. Dit, in combinatie met het vermelden van zaken die u flagrant ontkent, toont aan dat de bewijswaarde van deze psychologische attesten voor het door u aangehaalde asielrelaas gering is. Er kan tot slot in het algemeen nog worden opgemerkt dat de psychotherapeute zich hoogstens kan uitspreken over uw psychologische situatie in België, zonder hierbij uitsluitel te kunnen geven over de oorzaak of de omstandigheden die aan de basis liggen van uw psychologische toestand, vermits zij hiervan geen getuige was en zij zich in dit verband enkel kan baseren op de door u afgelegde verklaringen, die niet aannemelijk werden bevonden.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit het district Howl Wadag in Mogadishu. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van recente herkomst in Somalië] kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Howl Wadag heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen Somalië is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor en uitdrukkelijk geconfronteerd (cf. supra) met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van volgende bepalingen:

*“- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.”*

Na een theoretische uiteenzetting over deze bepalingen, antwoordt verzoekster op de motivering van de bestreden beslissing om aan te tonen dat zij wel een gegronde vrees voor vervolging heeft. De bestreden beslissing is gebaseerd op een appreciatiefout, aangezien verzoekster wel degelijk tot aan haar vertrek naar België in Mogadishu verbleef. Zij licht dit toe als volgt:

“1. Omtrent de kennis van verzoekster van de belangrijke recente evenementen en conflicten in Mogadishu

Het CGVS oordeelt in de bestreden beslissing dat verzoeksters kennis gebrekkig is, waardoor haar recente herkomst uit Mogadishu in twijfel wordt getrokken.

Echter moet vastgesteld worden uit het gehoorverslag dat verzoekster heel goed kan antwoorden op precieze vragen, zoals omtrent de clans, subclans, in welke districten en dergelijke meer (CGVS, 15/2/2017, bl. 6).

De enige vragen omtrent de grote gebeurtenissen in Mogadishu die haar werden gesteld zijn de volgende:

[CGVS-gehoorverslag 1, stuk 12, p. 7-8]

(CGVS, 15/2/2017, bl. 7-8)

Het is duidelijk dat verzoekster een beetje verward is door de vragen en de tijd niet krijgt om te verklaren wat ze weet over de chronologie van de conflicten in Mogadishu.

In werkelijkheid kan verzoekster veel meer vertellen omtrent de conflicten, het veroveren van de macht door de Ethiopiërs en dergelijke meer. Echter ging het zo snel met verwarrende vragen dat verzoekster de kans hiervoor niet kreeg.

Als er later aan verzoekster wordt gevraagd om recente politieke gebeurtenissen te vertellen kan ze het wel:

[CGVS-gehoorverslag 1, stuk 12, p. 21]

(CGVS, 15/2/2017, bl. 21)

Het is inderdaad zo dat Al Shabaab langer aan de macht was in bepaalde buurten van Mogadishu, maar niet over gans Mogadishu. De bestreden beslissing kan niet aan verzoekster verwijten dat ze zich hieromtrent vergist: ze zegt ook dat ze al langer aanwezig waren. Ze specificeert "controle van de stad".

Er moet dus geoordeeld worden dat verzoekster wel weet heeft van de recente politieke gebeurtenissen in Mogadishu.

2. Omtrent de capaciteit van verzoekster om haar concrete leven in Mogadishu te beschrijven

De bestreden beslissing verwijt aan verzoekster dat ze niet concreet kan vertellen hoe haar leven beïnvloed werd door de gebeurtenissen in Mogadishu en trekt daarom haar recente herkomst in twijfel.

Verzoekster poogt nochtans zo goed mogelijk op die vragen te antwoorden:

[CGVS-gehoorverslag 1, stuk 12, p. 18]

(CGVS, 15/2/2017, bl. 18)

En:

[CGVS-gehoorverslag 1, stuk 12, p. 19]

(bl. 19)

Verzoekster verklaart op een heel concrete manier hoe haar leven eruit zag in Mogadishu, hoe weinig inspraak ze had in de keuzes die toen werden gemaakt voor haar familie. Dit zijn concrete en geloofwaardige verklaringen voor een ongeschoolde Somalische vrouw.

De bestreden beslissing kan niet overtuigen door te stellen dat verzoekster er niet in slaagt om haar concrete leven te verwoorden, rekening houdend met het profiel van verzoekster.

3. Omtrent de kinderen van verzoekster die zich nog in Mogadishu bevinden

Om te voldoen aan de medewerkingsplicht en om haar recente herkomst uit Mogadishu te bewijzen heeft verzoekster foto's neergelegd van haar kinderen voor bekende gebouwen in Mogadishu.

De bestreden beslissing stelt: "merkt het CGVS op dat niets uitwijst dat het om uw kinderen gaat en dat u er bijkomend op gewezen wordt, dat zelfs als het uw kinderen zijn, dit in niets aantoonst dat u zelf recent in Mogadishu gewoond heeft"

Dat verzoekster niet enkel de foto's heeft neergelegd, maar eveneens de geboorteaktes van haar kinderen, met hun foto's. Het was dus perfect mogelijk voor het CGVS om te zien dat de foto's wel degelijk foto's van haar eigen kinderen waren.

Het CGVS heeft dus geen onderzoek gedaan op basis van alle elementen die verzoekster heeft aangebracht om haar recente herkomst te bewijzen.

Het CGVS stelt verder dat, ook al zouden het verzoeksters kinderen zijn, dit niet aantoont dat verzoekster recent in Mogadishu gewoond heeft.

Et blijkt nochtans duidelijk uit het gehoorverslag en de psychologische attesten dat verzoekster getraumatiseerd is omdat ze haar kinderen heeft achtergelaten en dat dit nog een recente trauma is.

Er kan niet betwist worden dat verzoekster haar kinderen heeft verlaten toen ze naar België kwam.

De dossierbehandelaar leek ook van die mening te zijn gezien volgende vraag:

[CGVS-gehoorverslag 1, stuk 12, p. 19]

(CGVS, 15/2/2017, bl. 19)

Nooit bleek uit verzoekers verklaringen of uit de elementen van het dossier dat verzoekster al langer haar kinderen had verlaten.

De recente herkomst van verzoekster uit Mogadishu wordt dus aangetoond aan de hand van deze foto's.

4. Omtrent de medische en psychologische attesten

De bestreden beslissing hecht geen belang aan de psychologische attesten die verzoekster heeft neergelegd omdat een van die attesten een seksuele aanraking vermeld in het land van herkomst.

Er moet echter benadrukt worden dat deze vermelding gaat uit van een misverstand, en dat de psychologe dit rechtzet in het attest van 31 maart 2017:

"Elle a été agressé par sa famille et vu la façon dont madame en a parlé j'ai pu comprendre qu'elle aurait pu être victime d'agression sexuelle. En posant la question directe à madame elle me dit que ce n'était pas le cas."

De waarde van deze psychologische attesten kan dus niet volledig ontkend worden op basis van deze vermelding.

De vier attesten die werden neergelegd bevatten allemaal de trauma van verzoekster omdat ze haar kinderen verlaten heeft, haar slaapproblemen, en haar familiale problemen. Er wordt daarenboven vermeld dat verzoekster spreekt over geheugenproblemen.

Dit kan verklaren waarom verzoekster zich niet even goed van alles kan herinneren.

Hieromtrent stelt de bestreden beslissing dat verzoeker zich wel van bepaalde elementen kan herinneren en dat dus, "uw geheugenproblemen op zijn minst erg selectief te noemen zijn". Echter is het niet duidelijk waarom selectieve geheugenproblemen minder geloofwaardig zouden zijn.

Wat het medisch attest dat littekens vaststelt betreft, stelt de bestreden beslissing: "Over het attest dat u indient over uw littekens stelt het CGVS dat er nergens enige uitspraak over de oorsprong van deze littekens gedaan wordt". Dit blijkt echter van een zeer onzorgvuldige lezing van het gehoorverslag, waarin uitdrukkelijk vermeld werd:

[CGVS-gehoorverslag 1, stuk 12, p. 13]

(CGVS, 15/2/2017, bl. 13)

De bestreden beslissing rust dus op een onzorgvuldig onderzoek van het CGVS, dat geen rekening heeft gehouden met het geheel van verzoeksters verklaringen."

2.1.2. Ter zitting legt verzoekster nog een attest neer van een geheugenscan die zij heeft ondergaan.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten,

vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoekster de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad stelt immers vast dat verzoekster met haar betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. Zij ontkent slechts de vaststellingen dat er belangrijke indicaties zijn om te twijfelen aan haar identiteit en haar herkomst, herhaalt haar verklaringen omtrent haar eigen leefomgeving en volhardt dat zij wel een toereikende socio-politieke kennis bezit over Mogadishu. Na lezing van het administratief dossier wordt de Commissaris-generaal bijgetreden dat (i) verzoeksters socio-politieke kennis over Mogadishu enerzijds lacunair is en anderzijds ingestudeerd overkomt, (ii) dat verzoeksters verklaringen over haar eigen leefomgeving uiterst vaag en ondoorleefd zijn en (iii) dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoeksters verklaringen dat zij een theehuis bezat in Mogadishu. Verzoekster tracht de bevindingen van de Commissaris-generaal over haar kennis te minimaliseren door te verwijzen naar haar profiel van een ongeschoolde Somalische vrouw. De Raad merkt evenwel op dat, zelfs van een persoon zonder scholing, redelijkerwijs kan verwacht worden dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar regio van herkomst. Verzoeksters verweer dat zij in de war was door de vragen van de “*protection officer*” en de tijd niet kreeg om haar socio-politieke kennis over Mogadishu te tonen, vindt bovendien geen steun in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag van het eerste CGVS-interview blijkt immers dat verzoekster hierover extensief werd ondervraagd, met vragen die bovendien aansluiten bij verzoeksters eigen leefwereld en profiel, doch zij zich beperkt tot het afleggen van uiterst vage en inconsistente verklaringen hieromtrent (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 12, p. 5-8, 18-23, 34-37). De Raad is aldus van mening dat bovenstaande vaststellingen verzoeksters verklaringen over haar vermeende regio van herkomst ernstig ondermijnen. Verzoekster betwist daarenboven geenszins de motivering in de bestreden beslissing dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoeksters asielmotieven, gezien verzoekster niet aannemelijk maakt dat (i) zij een theehuis in Mogadishu bezit, (ii) zij bedreigd wordt door Al Shabaab en (iii) zij verstoten zou zijn geweest door haar familie omwille van haar huwelijk, gelet op de uiterst vage en tegenstrijdige verklaringen die verzoekster aflegt hieromtrent.

De motivering van de bestreden beslissing is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen.

“Vooreerst, wanneer u gevraagd wordt naar de “grootste gevechten” in alle jaren dat u in Howl Wadag, Mogadishu woont, houdt u het erg vaag op “veel gevechten, ik ben ongeschoold, maar heel veel problemen zijn er geweest” (CGVS 1 p. 5). Wanneer u er op gewezen wordt dat u niet gevraagd wordt naar een uitgebreide politieke uitleg, maar naar wat u gezien heeft, stelt u, erg opmerkelijk, het volgende: “Het ergste wat ik had meegemaakt, was op het moment dat je ergens liep kwamen mensen uit een gang, dieven, ze namen je telefoon af, de dag nadien werd die naar de markt gebracht, dat vond ik vreemd. (CGVS 1 p. 5)” Los van het vage karakter, is het natuurlijk vreemd dat iemand die beweert door haar familie verstoten te zijn en haar man, haar moeder en haar schoonzus verloren te hebben door een conflict met Al Shabab (bijvoorbeeld: CGVS 1 pp. 9-10), deze toch eerder anekdotische gebeurtenis zou aanhalen. Dit toont op zich al de geringe geloofwaardigheid van uw asielmotieven aan. Echter, u krijgt de kans om zich te herpakken, met meer gerichte vragen, zo wordt u gevraagd of er dan een moment geweest is waarop veel mensen uw buurt in Mogadishu ontvlucht hebben, opnieuw stelt u, erg vaag, “tijdens de oorlog”. U wordt gevraagd welke oorlog u dan wel bedoelt, waarop u enkel stelt “de grote ontploffingen”, waarbij mensen ofwel wegvluchten ofwel zich schuilhouden. Hierop wordt gepolst naar de plaats van de ontploffingen, u zegt hierop enkel “bommen”. Er wordt u dan maar gevraagd wie de oorsprong van deze bommen dan wel is, waarop het heeft over aanslagen “door de clanconflicten”. Het is opmerkelijk dat u clanconflicten vaak (CGVS 1 p. 6, p. 22, p. 35) aanhaalt, en dat u hieraan duidelijk een voorrang lijkt te geven in vergelijking tot recente gebeurtenissen. Terwijl uit de COI van het CGVS blijkt dat deze conflicten eerder een beperkte rol spelen in het laatste decennium (zie kopie administratief dossier).

Een situering in tijd lukt u niet omtrent deze ontploffingen, u stelt tot tweemaal dat u zich geen data herinnert of geen datum weet (CGVS 1 p. 6). Het CGVS stelt hier vast dat u zich aan een procedé van terugkaatsen van vragen en ontwijken van duidelijke antwoorden houdt. Het laatste grote conflict kan u niet situeren, u heeft het, vaagweg, over dat de grootste problemen in de tijd van de krijgsheren zijn. Opnieuw, is dit een vreemde ontkoppeling voor iemand die beweert zelf vervolgd te zijn, recent, door Al

Shabab (bijvoorbeeld: CGVS 1 pp. 26-29). U wordt er op gewezen dat de zware conflicten tussen de krijgsheren al van erg lang geleden dateren, namelijk van meer dan tien jaar terug (zie kopie informatie administratief dossier). Waarop u stelt dat er ook de Unie van de Islamitische Rechtbanken is, u weet echter niet wanneer (CGVS 1 p. 6). Aangezien u beweert geen data te kunnen reproduceren, krijgt u de kans de link met uw eigen leven te leggen, er wordt gesteld dat u weet dat u in 2002 gehuwd bent (CGVS 1 p. 5) en er wordt u dan ook gevraagd of u, weet of de Unie van Islamitische Rechtbanken lang na uw huwelijk de macht overgenomen heeft, u kan hier echter niet op antwoorden (CGVS 1 p. 6). Ook hier toont u duidelijk de ontkoppeling van uw theoretische kennis en uw eigen leven aan. Aangezien het CGVS u heel veel kansen geeft om uw recente herkomst aan te tonen kan u wel wat theoretische kennis ten toon spreiden, zoals eerder al gesteld komt deze nooit spontaan, maar na het veelvuldig herhalen van vragen. U blijkt twee krijgsheren te kennen Mohamed Qanyare Afrah en Abdi Qaydid (CGVS 1 p. 7), het puur kunnen reproduceren van twee namen bewijst echter geenszins uw recente herkomst uit Mogadishu. Beide heren zijn immers al jaren lang geen belangrijke figuren meer in Mogadishu. Meer nog, Qanyare Afrah blijkt in 2007, toch al 10 jaar geleden, akkoord gegaan te zijn met ontwapening voor een post in de Transitional Federal Government (TFG) en erna van het toneel verdwenen te zijn. Zo blijkt ook Abdi Qaydid al jaren niet meer politiek actief in Mogadishu, hij speelt al lang een rol in de noordelijke staat Galmudug (zie kopie informatie administratief dossier). Dit geldt ook voor de naam die u geeft van de leider van de Islamitische Rechtbanken, namelijk Sheikh Sharif (CGVS 1 p. 21), voor Al Shabab haalt u echter Hassan Dahir Aweys aan als hoofdleider. Deze blijkt echter de leider van Hizbul Islam te zijn, een beweging die al jaren niet meer bestaat (zie COI administratief dossier). Tevens blijkt u de huidige districtscommissaris van Howl Wadag te kennen (CGVS 1 p. 37), maar kan u voor de tien jaar tussen de Islamitische Rechtbanken en het huidige bewind amper concrete informatie, gelinkt aan uw eigen leven, geven.

Er wordt u dan ook gevraagd hoe het komt dat de Islamitische Rechtbanken niet meer in Mogadishu zijn, deze vraag is niet letterlijk genoeg, u vraagt om te herhalen, dus er wordt u gevraagd wie dan de Islamitische Rechtbanken verdreven heeft, waarop u vaagweg stelt "de regering", pas wanneer u gevraagd wordt of ze dit alleen deden, stelt u AMISOM met hen vocht (CGVS 1 pp. 8-9). Nochtans hebben beide krijgsheren, Qanyare en Afrah, die u net daarvoor vermeld, een cruciale rol in de verdrijving van de Islamitische Rechtbanken gespeeld in het jaar 2007, een link die u niet lijkt te leggen. Bovendien werkte de TFG toen samen met de Ethiopische Troepen die erg zwaar gevochten hebben in Mogadishu. (...) (zie informatie administratief dossier), het is dus uiterst vreemd dat u eerder AMISOM, die toen een erg beperkte rol gespeeld heeft, dan Ethiopië zou vermelden. Bij confrontatie hiermee stelt u dat "de Ethiopiërs daar gekomen waren en weggedreven waren" (CGVS 1 p. 8). U wordt er op gewezen dat u duidelijker zal moeten zijn, waarop u, opmerkelijk stelt dat nadat de krijgsheren weggedreven zijn, Al Shabab "daar" gekomen is. Hier laat u de periode van de Islamitische Rechtbanken en de jarenlange Ethiopische bezitting gewoon weg. Verder wordt u nogmaals gevraagd wie dan de macht gehad heeft tussen de Islamitische Rechtbanken en Al Shabab, eerst ontwijkt u de vraag verschillende malen, dan stelt u dat de krijgsheren worden verdreven, en dan Hizbul Islam "nee de Islamitische Rechtbanken", de macht gehad hebben (CGVS 1 pp. 35-36). Er wordt u nochtans naar de machthebbers na de Islamitische Rechtbanken gevraagd. U moet er zelf op gewezen worden dat de Ethiopiërs in die periode Mogadishu veroverd hebben, waarop u dit linkt aan Abdullahi Yusuf en stelt dat de Ethiopiërs Hizbul Islam en Al Shabab hebben verdreven, nochtans gaat het hier over de Islamitische Rechtbanken. Ook hier kan u dus geen spontane antwoorden geven, nochtans was u volgens uw verklaringen op dat moment in Mogadishu. Het CGVS beschikt over de informatie dat door de Ethiopische interventie maar liefst 400 000 mensen gevlucht zijn uit Mogadishu en er honderden burgerdoden vielen (zie kopie informatie administratief dossier). Los van deze feiten, kan u geen enkele link met uw eigen leven leggen, u wordt er op gewezen dat u erg vaag blijft voor iemand die daar op dat moment aanwezig is, dat de natuur van deze gevechten er dermate zwaar is dat u daar op zijn minst spontaan over zou moeten kunnen vertellen (CGVS 1 p. 8). Uw enige antwoord is dat u de krijgsheren wel vermeld heeft. U blijft er bij dat bommen en conflicten vooral door de clan komen (CGVS 1 p. 35). Over Bakara, belangrijk in uw eigen leefwereld, u gaat er namelijk producten voor de theewinkel halen gedurende vijf jaar (CGVS 1 p. 24) stelt u aanvankelijk dat u "niet kan weten welke milities er de macht hebben. Wanneer u een kans krijgt stelt u dat Hizbul Islam en Al Shabab er gevochten hebben. In dit verband is het vreemd dat u niet weet dat Aweys leider is geweest van Hizbul Islam en niet van Al Shabab (CGVS 1 p. 22).

Over district kan u, buiten een bekende aanslag op Bakara, volgens de COI vindt deze al in 2010 plaats, niets concreet aanhalen, u stelt enkel dat er "elke keer mensen vermoord worden" (CGVS 1 p. 21). Nadien zijn er nog erg veel zaken op Bakara gebeurd. Gezien zowel uw familie als uw schoonfamilie, uw man is zelfs jarenlang chauffeur vanuit Bakara (CGVS 1 p. 14, pp. 16-17), er werken en u er zelf gaat voor de bevoorrading van uw eigen theehuis gedurende vijf jaar (CGVS 1 p. 24) zou u meer feiten

moeten kunnen aanhalen. Zo is er in die periode bijvoorbeeld nog een Ahlu Sunna-official vermoord op de markt in 2015, is er nog een zware explosie geweest in 2013 en is Bakara gedurende jaren het strijdtoneel tussen Al Shabab en AMISOM geweest (zie COI administratief dossier). Gezien deze plaats zo dicht bij uw eigen leefwereld staat zou u het hier veel concreter moeten kunnen over hebben. U maakt dan ook niet aannemelijk recent in het district Howl Wadag geleefd te hebben. Zo stelt ook u dat u uw wijk "heel goed" kent (CGVS 1 p. 36) en dat er u vragen mogen gesteld worden, dit nadat u al uitgebreid de kans kreeg om aan te tonen dat u in Mogadishu gewoond heeft. Bijvoorbeeld, wanneer u gevraagd wordt naar een plaats die in de afgelopen 15 jaar erg veranderd is in uw wijk, haalt u de Tanaad Pharmacy aan. U krijgt de kans om het hierover te hebben, opnieuw blijft u vaag, u stelt gewoon dat hij vernield is, daarna dat de eigenaar bij "de oorlogen" gevlucht is, wanneer u gevraagd wordt wie de apotheek vernield heeft, stelt u "de explosieven". Pas wanneer u dan nogmaals de vraag krijgt stelt u dat het gebouw vernield is in de oorlog tussen de Islamitische Rechtbanken en de krijgsheren, alweer jaren geleden dus (CGVS 1 pp. 34-35).

U blijft sinds uw huwelijk, in 2002, altijd in de wijk Tokyo van het Howl Wadag-district wonen (CGVS 1 p. 5). Dit is in hetzelfde district als waar uw vader woont, die u verstoten heeft, (...) (CGVS 1 p. 5, pp. 14-15). Er wordt u gevraagd waarom u niet met uw man Ahmed elders in Mogadishu gaat wonen. Hieruit blijkt enerzijds uw ontwijkende karakter van antwoorden omtrent uw herkomst en anderzijds de manier waarop u de verantwoordelijkheid altijd van zich afschuift. "Waarom gaat u dan niet in een ander district wonen? Mijn man woonde daar. Maar als u die problemen heeft is het voor uw man toch niet zo moeilijk om elders in Mogadishu te gaan wonen? Hij moest daar toch werken Wat was zijn werk? Een chauffeur toen Zijn route? Hij was de chauffeur van de auto's die tussen Bakara en Sanaah Howl Wadag Wardigley reden. Dan kan hij toch even goed in Wardigley wonen? Hoe? Hij is een chauffeur en hij doet een route, dan kan hij even goed in Wardigley gaan wonen? Ik heb het niet voorgesteld dat we zouden verhuizen, ik was het eens met wat hij had geregeld voor mij. (CGVS 1 pp. 14-15)." Hieruit blijkt dat u geen enkele verantwoordelijkheid opneemt over uw woonplaats in Mogadishu, hoewel u degene bent die op dat moment bedreigd wordt door haar familie. Dit plaatst ernstige twijfels bij dit asielmotief, maar ook bij uw recente herkomst op zich. U beschikt dus over een vage algemene kennis omtrent gebeurtenissen in Mogadishu, maar aan stellen hoe uw leven daardoor beïnvloed wordt raakt u niet toe. Opmerkelijk is het dat u uw positie van vrouw zelf in de verf zet maar dat u dan niet kan uitleggen hoe het leven van een vrouw als u is in Mogadishu. Zo, blijkt dat u 11 kinderen op 10 jaar krijgt (zie administratief dossier). In een Mogadishu dat door conflicten verscheurd wordt is dit op zijn minst een opmerkelijk feit te noemen en moet u dus kunnen aantonen hoe u, en uw kinderen, dit beleefd hebben. U stelt dat al uw kinderen, thuis geboren zijn, met een vroedvrouw (CGVS 1 p. 27). U krijgt hier, erg uitgebreid, de kans om linken te leggen tussen uw eigen familiale situatie en de veiligheidssituatie. Wanneer het gevraagd wordt hoe dit voor u is, stelt u enkel "Mijn man was aanwezig, elke keer kort na de bevalling was ik weer zwanger", deze opeenvolging van zwangerschappen en bevallingen kan u echter niet linken met de toestand in Mogadishu dan. U wordt er op gewezen dat u, als ongeschoolde, hier toch over moet kunnen vertellen, over wat u gezien heeft, dat dit net makkelijker zou moeten zijn dan het hebben van theoretischpolitieke kennis. Hierop stelt u dat u vragen gesteld mogen worden over Mogadishu, over de wijken (CGVS 1 p. 18). Hieruit blijkt dat u een ingestudeerde kennis ten toon wil spreiden, eerder dan wil aantonen hoe het leven voor iemand, in uw erg specifieke situatie, dan in Mogadishu wel is. De vraag over hoe dit uw leven beïnvloedt wordt u maar liefst zes maal gesteld. U raakt niet verder dan het afwimpelen van de verantwoordelijkheid, u stelt dat mannen werken en vrouwen in Somalië huisvrouwen zijn, tenzij er iets ernstig is, u stelt dat vrouwen thuis moeten blijven en voor het gezin moet zorgen. Uiteindelijk stelt u dat u bij de gevechten vlucht naar de "verdiepingshuizen". Wanneer u gevraagd wordt wat u concreet dan voelt bij die gevechten, stelt u enkel vaagweg "veel problemen", ook hieruit blijkt dat u dit niet daadwerkelijk beleefd heeft. Hoewel u dan wel piekert over de toekomst en de veiligheid, vlucht u niet weg uit Mogadishu, omdat "u niemand heeft", nochtans bent u gehuwd. Uw man is verantwoordelijk volgens u en omdat bij Somaliërs mannen machtiger zijn, deed u wat hij wilde en vluchtten jullie niet (CGVS 1, p. 19). Het is al vreemd dat een familievader zijn eigen gezin niet in veiligheid zou willen brengen, zonder dat u ook maar enige concrete verklaring heeft. Hierop wordt u er op gewezen dat u zelf voor deze man gekozen heeft, hiermee tegen de wil van uw eigen vader ingegaan bent, en dat dit volgens u zware gevolgen gehad heeft voor u. Dit toont dat u op zijn minst blij geeft van enige onafhankelijkheid ten opzichte van mannen en hierdoor ook verantwoordelijkheid draagt in dit soort beslissingen en in de opvoeding en veiligheid van uw kinderen. Het lijkt er sterk op dat u uw profiel als ongeschoolde vrouw enkel wil uitspelen om beperkte kennis te verantwoorden maar dat u tegelijk niet aannemelijk kunt maken dat u daadwerkelijk een ongeschoolde vrouw met elf kinderen in Mogadishu geweest bent. Het blijkt eerder een excuus om niet te moeten antwoorden op concrete vragen over uw eigen leven. De twijfels die er zijn omtrent uw herkomst worden veelvuldig geuit. U krijgt hier dan ook de kans om de waarheid te vertellen omtrent uw

recente herkomst, maar u blijft herhalen dat u uit Hamar, provincie Banadir komt (CGVS 1 pp. 18-19). Wanneer er terug naar uw leven gekoppeld wordt en naar de geboortes van uw kinderen kan u bij geen enkel aangehaalde geboorte een machthebber aanhalen op dat moment (CGVS 1 pp. 19-20). U strooit weer zand in de ogen door te stellen dat u zich geen data herinnert, u wordt er op attent gemaakt dat de protection officer de moeite neemt om met u, in uw eigen leven, aan te tonen dat u recent uit Mogadishu komt, omdat de gebeurtenissen aldaar een rechtstreekse invloed hebben op uw overleven en dat van uw kinderen. U krijgt nog een kans, er wordt u gevraagd van wie u bevalt tijdens de Ethiopische Interventie, waarop u stelt dat u "zwanger was", maar u wordt er op gewezen dat u in die periode, naar uw eigen zeggen, altijd zwanger bent. Dus u krijgt de kans het weer te hebben over een concrete geboorte. Over uw jongste zoon stelt u dan het volgende (CGVS 1 p. 20); "Wie had de macht toen uw jongste zoontje geboren is? De regering Hoe lang hadden ze al de macht? De regering? Ja? Dat weet ik niet, maar zij toen Kan u me dan zeggen welk van uw kinderen ongeveer geboren is toen zij de macht overnamen? Veel mannen zijn bij de overheid geweest, maar ik herinner het me niet Wie had de macht voor de regering? Was er oorlog Maar tussen wie? Laatste keer net voor de regering was al shabab weggedreven Hoe lang had al shabab de macht? Welke van uw kinderen zijn geboren onder al shabab? Ze hebben maar een korte periode de macht gehad zes maanden of vijf maanden, Al shabab was er al, maar ze hebben alleen maar de controle van de stad gehad voor een korte periode. Dan echt echt, maar al shabab was er al voorheen. " Ook hier valt weer het extreem vage karakter op, nochtans hebben de machthebbers in uw district rechtstreekse invloed op uw situatie en vooral op die van uw kinderen.

Zoals al gesteld probeert u uw profiel van ongeschoolde vrouw te gebruiken om de enorme hiaten in uw verklaringen omtrent uw herkomst te verbergen. Om te verklaren dat u geen linken kan leggen, gaat u echter over tot het vreemde argument dat uw situatie niet goed is, dat u 4 maand en tien dagen een doek moet dragen en dat, omdat u geen haarolie mag gebruiken, al uw haar uitgevallen is. Zo lijkt u te suggereren dat uw geheugen slecht is doordat u uw haar verliest (CGVS 1 p. 20). Nochtans blijkt dit voor uw rouw te zijn, een rouwperiode die u situeert in 2015 (CGVS 1 p. 10) en dus geenszins met de Ethiopische Interventie linkt of met de tijd dat de regering terug aan de macht komt. U houdt er ook consequent aan vast dat u zich geen datums herinnert (CGVS 1 p. 6, p. 10, p. 20) en dat u niet kan rekenen (CGVS 1 p. 20). Terwijl u verder alle data in uw asielmotieven en uw vertrekdata mooi ten berde kan brengen (CGVS 1 p. 4, p. 19, p. 28). Wanneer u hierop gewezen wordt stelt u net dat u wel kan tellen in het rouwproces en daardoor deze datums wel weet (CGVS 1 p. 29, p. 10). Zo gebruikt u hetzelfde argument, namelijk de rouw, enerzijds om te verantwoorden waarom u amper iets kan vertellen over uw eigen leven gedurende tien jaar en anderzijds om te verantwoorden waarom u bepaalde zaken, die gemakkelijk in te studeren zijn, dan weer wel weet. Bovendien vallen zelfs over dit door u zelf omschreven rouwproces twijfels te uiten; "Dus als ik kijk op de foto over uw aankomst in België heeft u die doek aan? Nee, toen ze de foto maakten moest ik het weghalen Maar u was uw haar verloren door die doek? Ja Toon foto, u heeft precies niet veel haarverlies? Bepaalde plekken, het was niet dat al mijn haren. (CGVS 1 p. 29)". Alweer ontwijkt u de verantwoordelijkheid voor uw eigen verklaringen, en als blijkt dat u niet daadwerkelijk in de rouw bent op dit moment, doet dit ook afbreuk aan de dood van uw familieleden en bijgevolg dus aan uw asielmotieven.

Er zijn bovendien ernstige vraagtekens te plaatsen bij het theehuis dat u beweert te hebben, ook dit is zowel voor uw leven in Mogadishu als voor uw asielmotieven belangrijk. U begint een theehuis omdat uw man zijn werk verliest (CGVS 1 p. 23), ook al bent u zwanger op dat moment en stelt u eerder dat vrouwen niet werken, moet u toch in deze periode, in riskante omstandigheden, koken in het theehuis en op en af naar onder meer Bakara (CGVS 1 p. 24). Uw theehuis bevindt zich ook in Tokyo. Zo stelt u dat de Cagadig-basis, nooit in gebruik is geweest in de vijf jaar dat u en uw man er naast een theehuis gehad hebben, dat ze niet opgebouwd is, maar dat het een vluchtelingenkamp is (CGVS p. 11, p. 22-23). Later stelt u echter, opmerkelijk, dat de basis wel geopend is terwijl u er een theehuis heeft (CGVS 1 p. 29). Hierop volgt het volgende, veelzeggende, citaat; "Mensen die geen gewone burgers zijn? Voorheen gewone burgers, maar nadat die cagadiig-basis geopend was kwamen de agenten. U heeft daarnet gezegd dat in al die tijd dat u de winkel had, deze basis niet opgebouwd was en er mensen woonden. Vroeger woonden er gewoon mensen, nadat ik het drie jaar had, was de basis geopend. Dat is iets anders dan wat u eerder zei, ik vroeg u wie daar was, en u zei dat het niet gebouwd was 5 jaar was het niet opgebouwd, ik had een theehuis die jaren Maar u heeft die winkel maar 5 jaar gehad? Ik heb 5 jaar die winkel gehad, basis was niet open er woonden mensen. Nu zegt u dus weer iets anders? Nee, ik had mijn theehuis, toen die basis Cagadig geopend werd. Dus u heeft 5 jaar dat theehuis zonder dat de basis open was, dan zegt u na drie jaar wel open, dus hoe begrijp ik dat dan, u heeft 8 jaar een winkel? Nee, ik heb het theehuis vijf jaar gehad, cagadig is niet zo lang geleden geopend." (CGVS pp. 29-30). U past dus contant uw verklaringen aan, nochtans gaat dit om uw eigen

leef- én werkomgeving. Het bestaan van uw theehuis hangt af van de bewoners van de buurt. Hieruit blijkt duidelijk dat u geen werkelijke inschatting van de opening, noch van uw eigen theehuis, noch van deze nabijgelegen basis kan maken. Ook over klanten blijft u erg oppervlakkig (CGVS 1 p. 24, pp.29-30). U kan de naam van één klant aanhalen, Q., echter over wie dan concreet in dat vluchtelingenkamp in de basis gewoond heeft raakt u niet verder dan "vrouwen en kinderen", van een "mengeling van clans, maar vooral Murursade", zonder ook maar enig detail te geven, hoewel u daar uitgebreid de kans toe krijgt (CGVS 1 p. 30). Pas wanneer u er zelf op gewezen wordt dat deze basis er is, valt het u te binnen dat de agenten van de basis uw klanten zijn (CGVS 1 p. 29, p.31). Dit is uiterst ongeloofwaardig voor iemand die vijf jaar lang een theehuis uitgebaat zou hebben. Ook omtrent de winst die jullie maken, en waarvan u en uw familie dus leven, heeft u de grootste moeite om het uiteen te zetten (CGVS 1 p. 25). Bovendien stelt u eerst dat u ingrediënten koopt op Bakara (CGVS 1 p. 24), dan dat u ze in de wijk koopt en dan bij confrontatie direct weer op Bakara, waar u bijvoorbeeld gehakt en uien koopt (CGVS 1 p. 33). Dit alles toont aan dat ernstig kan getwijfeld worden aan uw bewering dat u een theehuis gehad heeft in deze buurt, waardoor uw asielmotieven vervallen en waardoor ook uw recente herkomst verder ongeloofwaardig gemaakt wordt. Gezien het niet geloofwaardig is dat u dit theehuis gehad heeft, met uw man, zijn bijgevolg ook de vervolgingsfeiten aldaar niet geloofwaardig te noemen. Hierbij haalt het CGVS ook het vage karakter van deze asielmotieven aan, u weet geen specifieke reden voor de bedreiging door Al Shabab van uw man, u heeft het eerder over bedreiging door iemand die het pand wil overnemen (CGVS 1 p. 28). U stelt letterlijk dat u niet in detail bevraagd bent geweest en dus krijgt u de kans om wel meer details te geven, waarop u enkel stelt, zonder enig detail: "Mijn man was vermoord, ze benaderden me 15 dagen later, ik dacht eerst, gewoon sluiten, in orde, maar dus niet Wat is hier nu een detail aan dat u nog niet heeft verteld? Ze hadden mijn man vermoord, ik dacht dat het afgelopen, was, ze waren op zoek naar mij, dat is de reden waarvoor ik mijn kinderen moest achterlaten, ik zou niet weten waar ze zijn. (CGVS 1 p. 32)" Ook hier overstijgt u dus de vage stellingen niet.

Ook over de omstandigheden van uw verboden huwelijk, waardoor u verstoten bent (CGVS 1 pp. 3-4). blijft u erg vaag en gaat u over tot tegenstrijdige verklaringen. Uw man is lid van de foute clan voor een huwelijk. Volgens u gaat het om Guleed Cadde - Ayanle, een minderheid binnen de Habr Gedir, Ayr, die door hen gediscrimineerd worden, nochtans is uw eigen familie Sacad, een andere subclan en kan u niet duidelijk stellen waarom zij dan problemen met uw man en diens familie gehad zouden hebben. "Maar u bent zelf Sacad en geen Ayr, dus waarom discrimineert uw Sacad familie dan de Guleed Cadde? Ik deed dat niet persoonlijk, ik ben zelf gehuwd geweest, maar Somaliërs doen het, maar ik heb zelf niets persoonlijk gezegd Ik heb het over uw familie, u stelt dat u om deze reden verstoten bent, dan moet u dat wel wat beter kunnen vertellen. Hoe ze mij verstoten hebben bedoelt u? (CGVS 1 p. 11)" Ook hier ontwijkt u weer alle vragen en maakt u een ontkoppeling door het over de algemene situatie en niet uw familiale situatie te hebben. U stelt dat u geen arroz, huwelijksfeest, gehouden heeft (CGVS 1 p. 13), terwijl u verderop net stelt dat u uw (...) terugziet, een maand na uw arroz (CGVS 1 p. 33). U houdt een meher, verloving, maar u weet niet hoe de getuigen heten (CGVS 1 p. 13), nochtans is dit een bepalend moment in uw leven. Al uw problemen met uw huwelijk situeert u overigens binnen de maand na uw huwelijk, in 2002. U wordt er dan ook verschillende malen op gewezen dat dit 15 jaar geleden is en dat u nadien niets concreet kan stellen (CGVS 1 pp. 13-14, pp. 33-34), waarop u bijvoorbeeld enkel vaagweg stelt dat u niet meer naar uw ouderlijk huis gegaan bent. Toch bevinden al deze actoren, namelijk uw vader, uw oom en uw neven, zich in uw district. Zo blijkt u uw vader zelfs te gaan bezoeken wanneer hij ziek is, en dit samen met uw moeder (CGVS 1 p. 11). Zo blijkt tevens dat uw moeder bij u inwoont (CGVS 1 p. 16) nadat ze van uw vader scheidt en zij en haar broer J. (CGVS 1 pp. 33-34) u altijd beschermen. (...) Dit alles is dermate vaag te noemen dat ook hier geen geloof aan gehecht kan worden."

De door verzoekster neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. De bestreden beslissing oordeelde terecht dat:

"Over het attest dat u indient over uw littekens stelt het CGVS dat er nergens enige uitspraak over de oorsprong van deze littekens gedaan wordt. Over uw lidkaart van GAMS stelt het CGVS dat het niet in twijfel trekt dat u lid bent van deze beweging. Over uw Somalisch geboorte-attest kan het CGVS stellen dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de bewijswaarde van Somalische documenten (zie COI administratief dossier).

Ditzelfde geldt voor de geboorte-attesten van uw kinderen die u afgeleverd zijn op dd. 16.03.2017, dus na uw eerste gehoor op 8 februari 2017, en u pas via uw advocate indient op 29.03.2017 (zie administratief dossier), bovendien merkt het CGVS op dat het maar om een deel van uw kinderen gaat terwijl u beweert dat al uw kinderen in Mogadishu geboren zijn (CGVS 1 p.27). Over de foto's, die tevens nagestuurd worden door uw advocate, en video's die u op een mobiele telefoon toont tijdens het

gehoor en waarvan u stelt dat het uw kinderen voor bekende monumenten in Mogadishu zijn, merkt het CGVS op dat niets uitwijst dat het om uw kinderen gaat en dat u er bijkomend op gewezen wordt, dat zelfs als het uw kinderen zijn, dit in niets aantoonst dat u zelf recent in Mogadishu gewoond heeft (CGVS 2 p. 4). Over de drie attesten (dd. 10.02.2017, 23.02.2017, 18.03.2017, zie administratief dossier) die u indient van de psychotherapeute A.P. merkt het CGVS ten eerste op dat de drie, summiere, attesten niet zijn opgesteld door een gespecialiseerde psychiater-arts, maar door een psychotherapeut en dat er uit geen enkel van de drie attesten blijkt op welke manier u behandeld wordt tijdens de consultaties en dat het bijgevolg dus niet om een uitgebreid psychiatrisch verslag gaat. Wanneer u gevraagd wordt waarom u naar mevrouw Peeters gaat, stelt u, in eigen woorden "Ik heb last van slapeloosheid, ik pieker over mijn kinderen en de problemen die ik heb meegemaakt en de moord op mijn man (CGVS 1 p. 9)". Opmerkelijk is dat er in het attest op dd. 23.02.2017 vermeld wordt dat u seksuele agressie ondergaan heeft in "het land". Echter wanneer u de kans krijgt hierover te spreken, stelt u verschillende malen dat dit nooit gebeurd is (CGVS 2 pp. 4-6). U stelt letterlijk dat u nooit op eendere manier geforceerd bent en dat u nooit verkracht bent, en dat u enkel met uw man geweest bent. Nochtans wordt u de ruimte gelaten om er vrij over te vertellen, u wordt er telkenmale er op gewezen dat het gehoor vertrouwelijk is en dat u zich niet geremd moet voelen om uw problemen ten berde te brengen (CGVS 1 p. 4, CGVS 2 p. 6). Dit plaatst natuurlijk ernstige twijfels bij de betrouwbaarheid van de inhoud van alle drie de attesten. Zo is het opmerkelijk dat u tijdens uw tweede gehoor (op 22.03.2017) zelf verklaart dat u na het eerste gehoor (op 15.02.2017) één keer naar uw psychotherapeute geweest bent (CGVS 2 p.4), wanneer u er op gewezen wordt dat u na het eerste gehoor nog twee attesten bekomen hebt, stelt u dat u niet meer weet of u één of twee keer ging, maar dat vorige vrijdag – ergo 18.03.2017- zeker is (CGVS 2 p. 4). In het eerste attest (10.02.2017) wordt enkel gewag gemaakt over slaapproblemen, controleverlies, angsten, geheugenproblemen en algehele tristesse omwille van het missen van uw kinderen. In het tweede attest (23.02.2017) wordt dus (volgens u ten onrechte) gesteld dat u seksueel misbruikt bent (cf. supra) en dat u uw land ontvlucht heeft omdat uw familie uw man niet aanvaard. Daarnaast gaat het ook om uw asielmotieven aangaande Al Shabab, namelijk dat uw familie voor uw ogen vermoord zou zijn. Ook hier gaat het opnieuw over het gemis van uw kinderen. Ook uw gynaecologische problemen worden er in vermeld. Hieromtrent dient u trouwens twee medische documenten in (voorschrift Dr. L. en attest consult Dr L., uit deze blijkt dat u los van een crème niet behandeld wordt. Iets wat u zelf bevestigt (CGVS 1 p.18).

Er wordt in het tweede attest (23.02.2017) vermeld dat u vermijdt om deze moeilijke momenten in uw leven te herbeleven, nochtans stelt u zelf, dat uw problemen nooit kan vergeten omdat u ze meegemaakt heeft (CGVS 2 p. 4). Bovendien, gezien u zelf beweert dat u nooit verkracht bent geweest, kunnen er dus ook twijfels geuit worden bij de andere gebeurtenissen die in dit attest vermeld worden en ondersteunt deze vermelding, bijgevolg, geenszins de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Tot slot, volgt er ook nog een derde attest van de vrijdag voor het tweede gehoor, namelijk 18.03.2017, ook hier wordt er gewag gemaakt van uw moeite met uw emoties, de controle hiervan, uw schuldgevoel en het gemis van uw kinderen. Seksuele agressie wordt hier nergens meer vermeld. Echter, er wordt letterlijk gesteld dat u grote moeite heeft met het onthouden van cijfers en datums, dit ten gevolge van niet geschoold zijn en uw huidige bezorgdheden. Gedurende uw gehoren wordt u er verschillende malen op gewezen dat u net wel specifieke datums omtrent uw asielmotieven én ingestudeerde kennis, zoals de naam van een districtscommissaris, kan geven (CGVS 1 p. 19, p. 28, p. 37, CGVS 2 p. 4). Hieruit blijkt dat uw geheugenproblemen op zijn minst erg selectief te noemen zijn, bovendien komt dit attest, met deze letterlijke vermelding over geheugenproblemen, er pas nadat u uitgebreid geconfronteerd bent met de bizarre manier waarop u uw geheugenproblemen inroept. Dit, in combinatie met het vermelden van zaken die u flagrant ontkent, toont aan dat de bewijswaarde van deze psychologische attesten voor het door u aangehaalde asielrelaas gering is. Er kan tot slot in het algemeen nog worden opgemerkt dat de psychotherapeute zich hoogstens kan uitspreken over uw psychologische situatie in België, zonder hierbij uitsluitel te kunnen geven over de oorzaak of de omstandigheden die aan de basis liggen van uw psychologische toestand, vermits zij hiervan geen getuige was en zij zich in dit verband enkel kan baseren op de door u afgelegde verklaringen, die niet aannemelijk werden bevonden."

Verzoekster betwist de beoordeling van de Commissaris-generaal omtrent de geringe bewijswaarde van verzoeksters psychologische attesten door te verwijzen naar een psychologisch attest van 31 maart 2017, waarin verzoeksters therapeute aangeeft dat zij uit verzoeksters verklaringen verkeerdelijk had begrepen dat verzoekster slachtoffer werd van seksueel geweld. De Raad stelt evenwel vast dat dit attest zich niet in het administratief dossier bevindt en evenmin werd toegevoegd aan het verzoekschrift. Bovendien blijkt uit de door verzoekster geciteerde bepaling uit dit attest des te meer dat dergelijke psychologische attesten geen sluitend bewijs kunnen vormen voor de omstandigheden waarin verzoekster haar psychische problemen opliep, gezien een psychotherapeut afhankelijk is van hetgeen

hem door de patiënt wordt verteld. Een psychotherapeut doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert, het mogelijk is om aan de hand van de door haar neergelegde geboorteaktes van haar kinderen, vast te stellen dat het wel degelijk verzoeksters kinderen zijn die poseren voor bekende gebouwen in Mogadishu. De Raad merkt echter op dat de bestreden beslissing reeds terecht oordeelde dat geen bewijswaarde kan toegekend worden aan deze geboorteaktes. Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt immers dat bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven (Landeninformatie, stuk 20, nr. 1) wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Gezien het gebrek aan archief en database kunnen Somalische autoriteiten zich ook vandaag nog niet op officiële gegevens baseren om de identiteit, herkomst of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliërs te zijn. Zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië moeten zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Bovendien blijkt dat corruptie wijdverspreid is in Somalië. Aldus bieden de door verzoekster neergelegde geboorteaktes niet de minste garantie dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn of dat deze authentiek zouden zijn. Hieruit volgt dat de geboorteaktes geenszins een bewijs vormen dat de kinderen afgebeeld op de door verzoekster neergelegde foto's uit Mogadishu werkelijk haar kinderen betreffen. Bovendien merkte de Commissaris-generaal reeds terecht op dat, zelfs indien het werkelijk verzoeksters kinderen betreffen, deze foto's niet aantonen dat verzoekster zelf recentelijk in Mogadishu heeft verbleven. Verzoeksters verweer in het verzoekschrift dat uit de psychologische attesten blijkt dat zij haar kinderen recentelijk heeft verlaten kan hieraan geen afbreuk doen, gezien dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen van de waarachtigheid van verzoeksters verklaringen.

Verzoekster betwist de beoordeling omtrent het door haar neergelegde medische attest door te verwijzen naar verzoeksters verklaringen omtrent de oorsprong van de littekens beschreven in het medisch attest. Dienaangaande merkt de Raad op dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat het medisch attest geen uitspraak doet over de oorsprong van de littekens en dus geenszins een bewijs vormt van de omstandigheden waarin verzoekster deze littekens opliep. Documenten hebben bovendien enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Hoewel aangenomen kan worden dat medische attesten, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak en met de concrete, hierin opgenomen gegevens zou kunnen gelden als begin van bewijs, kan dergelijk attest op zich geenszins volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van een asielaanvraag te herstellen.

Het attest van een geheugenscan die zij heeft ondergaan, dat verzoekster ter zitting heeft neergelegd, doet geen enkele uitspraak over de resultaten van deze scan aangezien de resultaten van deze scan ook ontbreken, zodat ook dit attest geenszins toelaat een ander licht te werpen op voorgaande vaststellingen.

De motivering van de bestreden beslissing is correct, pertinent en vindt steun in het administratief dossier en wordt overgenomen door de Raad.

De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoekster niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Mogadishu, noch dat zich daar enige problemen zich zouden hebben voorgedaan. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en asielaanvraag.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoekster de beweerde herkomst uit Mogadishu in Somalië niet aannemelijk maakt, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoekster bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Somalische nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielprocedure haar ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoekster voor de komst naar België, noch over het element of verzoekster afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer daar verzoekster op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens de CGVS-interviews en dus veelvuldig de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 12, p. 2-3, 19, 36; CGVS-gehoorverslag 2, stuk 7, p. 2-3). De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in Somalië geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP